

Počúvať hlas Ducha Svätého

Premýšľala som, čo „nové“ by som mohla povedať o sviatku Turíc. A opäť som našla inšpiráciu vo Sv. Písme, ktoré, verím, že nás všetkých, denne prekvapuje niečím novým. Pozrime sa spoločne na prvé čítanie (Sk 2,1-11) zajtrašej liturgie. No predtým si povedzme niečo o samotnom sviatku Turíc.

Turíce nie sú iba sviatkom nás kresťanov. Pôvodne to bola židovská oslava úrody, ktorá sa konala sedem týždňov po prvom dni *Pesachu* (židovskej Veľkej noci), a nazývala sa aj Sviatok týždňov (*Shavuot*). Oslavovalo sa to, že Boh dal Mojžišovi a izraelskému ľudu Zákon (*Torah*), ktorý im dal národnú identitu a naučil ich milovať Boha a svojich blízkych, ako spoločenstvo.

Kresťanské Turíce, ktoré oslavujeme 50 dní po Veľkej noci, predstavujú „novinku“ v porovnaní so židovskými, a zároveň poukazujú na prepojenie medzi týmito dvoma sviatkami: je to «dar Ducha Svätého». Židia by bez daru Ducha nepochopili a nemohli ani skutočne žiť Zákon. A my, práve s pomocou Ducha Svätého, dokážeme Božie zákony „premeniť“ na pravidlá lásky.

Sv. Lukáš vkladá príbeh o zoslaní Ducha Svätého do kontextu tohto židovského sviatku. Pripomeňme si, že krátko predtým, ako Ježiš vystúpil do neba, povzbudil svojich nasledovníkov, aby neopustili Jeruzalem, ale aby čakali na príchod Ducha Svätého.

Takže «keď prišiel deň Turíc, boli všetci vedno na tom istom mieste. Tu sa náhle strhol hukot z neba, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom boli. I zjavili sa im akoby ohnivé jazyky, ktoré sa rozdelili, a na každom z nich spočinul jeden. Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť».

... prudký vietor...

Cítíme ho na tvári, vnímame jeho silu, ale nevidíme ho. No potrebujeme ho, lebo tak ako je vietor nevyhnutný na dýchanie, Duch Svätý je zdrojom duchovného života. Vietor znamená pohyb, môže nás viesť a usmerňovať. Podobne aj Duch Svätý nás vedie v našich každodenných rozhodnutiach. A pozýva nás, aby sme sa zmenili, rástli a napredovali na našej duchovnej ceste. To ale znamená **vyjsť z nášho malého sveta, z našich „zón pohodlia“ a prijať nové výzvy a urobiť nevyhnutné zmeny v našich životoch.**

... metafora ohňa ...

Je veľmi bohatá a úzko súvisí s témou lásky. Je tiež symbolom vášne a horlivosti. Poskytuje teplo a pohodlie a očisťuje spaľovaním nečistôt. Tak ako Duch zapálil srdcia učeníkov, ktorí ohlasovali Slovo a svedčili o ňom, aj v nás vzbudzuje horlivú túžbu

horiet' v službe iným, ponúkat' istotu tým, ktorí sa cítia stratení a zranení, očisťovat' naše vzťahy a vášnivo šírit' evanjelium lásky, pokoja, milosrdenstva.

... hovorit' inými jazykmi ...

Evanjelium sa môže šírit' vo všetkých jazykoch a môže zasiahnuť a premeniť každú ľudskú situáciu. Rôznorodosť nám pripomína multikultúrnu povahu našej súčasnej spoločnosti. Rovnako ako učeníci, ktorí hovorili spôsobom, ktorému každý rozumel, aj my sme povolaní **komunikovat' komplexným a zrozumiteľným spôsobom a prekonávat' jazykové a kultúrne bariéry**. Rozdielnosť nesmie byť nepochopením či strachom, ale pozýva nás k jednote v rozmanitosti. Aby sme boli aj my pripravení prijať Ducha musíme chieť prekonávat' bariéry a rozdelenia a tvorit' jednotu a spoločenstvo.

Udalosť Turíc premenila apoštolov zo skupiny nasledovníkov na odvážnych svedkov Ježišovho zmŕtvychvstania. Dajme sa aj my viesť ohňom tohto Ducha, počúvajte jeho hlas a hľadajte jeho vedenie v každodennom živote. Vydávajte svedectvo o svojej viere a deľme sa o ňu s ostatnými. Tvoríme spoločenstvá, ktoré búrajú bariéry a spájajú ľudí v láske a spoločnom poslaní.